

**“IK WIL
DAT MIJN
ACTEURS HUN
PERSONAGE
WORDEN, HOE
PIJNLIJK DAT
OOK IS”**

Een naakte man probeert zich recht te houden op een vlot in volle zee. Helemaal alleen, omringd door blauwe golven. Zo intrigerend begint *Drift*, het langspeelfilmdebuut van Benny Vandendriessche over liefde, verlies, schoonheid en pijn, en hoe dicht die bij elkaar kunnen liggen. “Aan verdriet kun je niet ontsnappen, je moet het gewoon aanvaarden.”

door JOZEFIE VAN BEEK

Een verwilde man in blote bast: als dát geen interessant gegeven is om een film rond te bouwen. Zo dacht ook Benny Vandendriessche, de Gentse regisseur die na een rist reclamefilmpjes, docu's en clips voor onder meer Daan, Bobbejaan Schoepen en MannGold, met *Drift* zijn eerste langspeelfilm op de wereld loslaat. De naakte man in kwestie is Dirk Hendrixx, acteur en performancekunstenaar extraordinaire. “Het enige wat ik wist voor ik aan mijn film begon, was dat ik met Dirk wilde samenwerken”, zegt Vandendriessche. “Dirk heeft een hele mooie relatie met zijn lichaam, dat hij altijd perfect onder controle heeft. Hij is tegelijk heel sterk en een beetje naïef. Zijn performances ogen brutaal en masochistisch, maar ook poëtisch. Dat vind ik mooi om naar te kijken. Bovendien denkt hij niet te veel na over wat hij maakt, in tegenstelling tot mezelf. Hij is een doener, ik ben meer een denker. Simpel gesteld: voor deze film was hij het lichaam en ik de geest.”

Ziek van verdriet

Wees gerust: een al te artistiekerige performancefilm is *Drift* niet geworden. “Dirks performances dienden als basis, maar een puur fysieke, abstracte film maken interesseerde ons niet”, vervolgt Vandendriessche. “We wilden ook een traditioneler verhalend aspect in de prent steken, al hoefde het geen expliciete vertelling te zijn. Een primair narratief geraamte vonden we genoeg.” En wat dat kader dan is geworden? Een koppel verblijft in een leeg hotel in Roemenië. Zij lijdt aan een slepende ziekte, hij helpt haar rust te vinden. Maar de man wordt gek van verdriet, en begint als ‘Drifter’ aan een tocht door een desolaat landschap. Lege industrieterreinen, woeste bergen en bossen wisselen elkaar af. Zelfs zonder dialogen weet Vandendriessche het verdriet extreem tastbaar te maken.

“Het verliezen van een geliefde is het grootste trauma dat je kunt meemaken”, legt Vandendriessche uit. “Net daarom concentreren we ons daarop. Het was interessant om het rouwen van de Drifter te verbeelden. Ik merk dat iedereen hem op een eigen manier ziet. Sommigen beschouwen hem als een waanzinnige, anderen als een man die zichzelf pijnigt. Zelf bekijk ik het zo: door zijn lichaam aan de grillen van de natuur en het leven te onderwerpen, probeert hij zijn hoofd uit te schakelen. Hij vlucht fysiek weg om mentaal te kunnen ontsnappen. Alleen ontdekt hij uiteindelijk dat dit onmogelijk is: de pijn achtervolgt je sowieso. De enige optie is hem te aanvaarden.”

En die pijn voel je in *Drift* dankzij de sterke acteerpresentatie van Hendrixx. “Dirk is geen geschoold acteur, maar we hebben heel veel aandacht besteed aan de emotionele voorberei-

ding”, vertelt Vandendriessche. “We hebben voor de opnames enorm veel gepraat. Voor mij moeten acteurs hun personage worden. Daar ben ik vrij meedogenloos in, ja. Moeilijk is dat niet: je gebruikt gewoon dingen uit je eigen leven. Beeld je maar eens in hoe het zou zijn om je kinderen of je geliefde te verliezen. Dan hoef je geen rol meer te spelen, dan voel je dat verdriet echt. Soms was Dirk twee dagen ziek van de intensiteit. Iedereen weet dat je verdriet fysiek kunt ervaren, maar bij hem is dat nog intenser, net omdat hij zo dicht bij zijn lichaam staat.”

Magie op de set

De opnames gebeurden heel intuïtief. “We liepen met de camera door het bos en lieten ons inspireren door wat zich voordeed. Erg interessant om zo te werken, want film is maar al te vaak een extreem gecontroleerd medium. Eerst moet je alles tot in de puntjes uitschrijven, om dat dan met een hoop volk op de set exact uit te voeren zoals je het op voorhand hebt vastgelegd. Dat geeft een vals gevoel van controle. Volgens mij maakt het vooral dat tijdens het filmen zelf nauwelijks nog iets wordt gecreëerd.”

“Op veel sets heerst een banale sfeer. Dat stoort mij. Een set als een fabriek, daar hou ik niet van. Wij hebben bewust met een hele kleine crew gewerkt, waardoor we echt tijd konden nemen voor de opnames. Bij elk shot gingen we voor een sacrale benadering. Soms was het meteen goed en hield het daar op, maar soms waren we een volledige dag met één scène bezig. We bleven filmen tot we de take hadden die we wilden, tot echt alles in elkaar paste. Alles moest kloppen: het personage, de camera, het landschap. En dan ontstaat er magie.”

VANAF 23 APRIL IN DE BIOSCOOP

@JozefienVanBeek

» DOOLCINEMA

Het hoofdpersonage uit *Drift* is natuurlijk niet de eerste in zijn soort. De filmgeschiedenis barst van de films met drifters als protagonist. Online vind je een greep uit het gamma doolcinema, aangevuld met YouTube-fragmenten.